

200 метра. Това е една къща, която достига въ облаците. Понѣкога, когато облаците сж низко, върха на зданието стърчи надъ тѣхъ. Тогава долнитѣ етажи сж въ сѣнка, а горнитѣ огрѣти отъ слънце и хората отъ горе не могатъ да видятъ града, който бива цѣлъ скритъ отъ облаците.

Всѣко такова здание представлява цѣлъ градъ. Въ него живѣятъ по нѣколко хиляди души.

Искачването по етажитѣ става съ машини, които постоянно се движатъ, като желѣзници и пренасятъ пътници отъ долу на горе и отъ горе на долу.

Широкитѣ улици между тѣзи гиганти се виждатъ тѣсни и мрачни. Въ тѣхъ рѣдко проникватъ слънчевитѣ лъчи.

Заешко утро.

Сѣдамъ край една хубава горичка да почина и да закуса. Лѣгамъ въ тревата. Ситенъ прашецъ се поръсва по мене, заедно съ едри капки роса. Срещу мене е високъ слогъ, обсеянъ съ полски цвѣта, по които росата блести, като бисери.

Моята закуска се придружаваше отъ песенъта на чучулигитѣ, които се виеха надъ мене.

Когато свивахъ раницата, видѣхъ че съмъ ималъ и съседка — едно зелено жабе ме гледаше отъ джбовото листо на храста, до който седѣхъ. Свихъ раницата и полегнахъ. Жабето все тѣй неподвижно ме гледаше. Да ли то ме виждаше и какво ли си мислеше? Навѣрно го бѣше страхъ, защото пулса му бързо биеше. Въ този моментъ нѣщо шумна задъ мене. Обърнахъ глава и видѣхъ дълги уши. Тава бѣше заю, излѣзалъ и той на сутринна разходка. Изправенъ на зеднитѣ си крака, той закусваше, Устнитѣ му мърдаха и изъ устата му се показваше нѣкаква тревица. Бързаше по-скоро да се нахрани, горкия, и да се свие въ нѣкоя гъста шубърка, защото и неговото кожухче има доста врагове. Въ това